

[Jens Høyer.]

det for to, saa at de enkelte Terminer bliver mere overkommelige, og man mener ogsaa, at Digelaget, hvor der kan være Vanskeligheder ved at udrede Betalingen omgaaende, bedre kan give den paagældende en lille Henstand, end Amtstuen kan gøre det. Jeg synes, at den højtærede Minister skulde tage dette under villig Overvejelse.

Det er jo foreslaaet, at Sagen skal henvises til Udvalg, og jeg mener, det er rigtigt, at det sker, for saa kan vi maa-ske i Udvalget faa lidt nærmere at vide om, hvordan man agter at ordne det med Hensyn til Regulativerne, og tillige — ja, det ved jeg for Resten ikke, om man kan faa noget at vide om —, hvordan Sagen kommer til at ligge med Hensyn til Fordelingen af disse meget omstridte Udgifter.

Jeg skal da slutte med at udtale, at mit Parti er villigt til at medvirke til denne Sags bedst mulige Løsning, og vi tilsiger vor Medvirken dertil i det kommende Udvalg.

Larsen-Badse: Jeg vil begynde med at melde mig som Deltager i Lovprisen-ingen af det Arbejde, der er udført i Marsken ved Tønder. Jeg har deltaget i Lovgivningen paa dette Omraade som Medlem af Folketinget og har været med til at give Efterbevillinger for at føre Foretagendet igennem, da det viste sig, at det blev dyrere, end man havde regnet med — det er gaaet her som saa ofte, at Overslagene ikke har kunnet holde. Jeg tror, at den Tilfredshed, der er dernede med Arbejdets Udførelse, deles af hele Landet. Jeg har set Marsken nogle Gange, efter at Afvandingen har fundet Sted, og har glædet mig over den Forandring, der er foregaaet.

Men alting har jo sine Skyggesider, og det forstaar jeg, at denne Sag ogsaa har. Det er navnlig det, at man ikke rigtig kan enes om, hvordan man skal dele de med Arbejdet forbundne Udgifter. Under andre Forhold af lignende Karakter vilde der blive nedsat en Landvæsenskommission, som for det første bestemte, om Arbejdet skulde fremmes, og dernæst fordelte de Udgifter, der løb paa — det kan den gøre under Appel til en Overlandvæsenskommission. Men Afvandingskommissionen har formentlig ikke ment sig beføjet til at foretage denne Fordeling, og saa har man henvendt sig til Landbrugsministeriet, som derefter har ment at skulle have en Tillægslov til de to Love, der allerede er vedtaget dette Forhold vedrørende. Naturligvis maa

den højtærede Minister for Landbrug og Fiskeri have Beføjelse til at udstede Regulativer, for det skal der jo til.

I og for sig kan jeg dele den Beklagelse, der er kommet til Orde over, at man ikke har kunnet enes, men da jeg hører, at der skal nedsættes et Udvalg til Behandling af dette Lovforslag, skal jeg ikke her komme ind paa Enkeltheder. Efter den højtærede Minister for Landbrug og Fiskeris Udtalelser ved Lovforslagets Fremsettelse og for saa vidt ogsaa efter Udtalelserne af de to ærede foregaaende Ordførere, som er lokalkendte, skulde man tro, at Spørgsmaalet i sig selv var meget lidt indviklet. Men naar man læser Lovforslaget og Bemærkningerne dertil, maa man faa Indtryk af, at det er en ret indviklet Affære, og at den højtærede Minister for Landbrug og Fiskeri ønsker at sikre sig paa alle mulige Punkter, ja ogsaa imod — havde jeg nær sagt, selv om det ikke staar der direkte —, at Medlemmerne af den nuværende Afvandingskommission skulde blive saa gamle, at de ikke var i Stand til at fungere mere.

Jeg kan til Slut tilsige mit Partis Støtte til gennem Forhandlinger i et Udvalg at naa til det bedst mulige Resultat.

Martin Sørensen (Peterslund): Det foreliggende Lovforslag indeholder dels Bemyndigelse til Ministeren for Landbrug og Fiskeri til at udfærdige Regulativer for Afvandingsanlæg i Marsken ved Tønder, dels en Beføjelse til en allerede nedsat Afvandingskommission til at fordele Udgifterne paa Lodsejerne baade ved de ældre og de nye Anlæg. Hele dette Forhold er af en meget vanskelig Karakter, idet mange modstridende Interesser gør sig gældende som altid, naar Udgifterne ved saadanne Foretagender skal fordeles, og man skal søge at opnaa Enighed mellem Lodsejerne, hvad næsten aldrig kan opnaas, — som Regel gaar saadanne Sager til Afgørelse ved en Kendelse af en eller anden Kommission, Landvæsenskommission eller Afvandingskommission, men det kan jo ikke kaldes for, at der opnaas Enighed.

Da nu disse Spørgsmaal skal afgøres af en Kommission, og da, som det allerede er oplyst, de interesserede paa Egnen har ytret Ønske om at forhandle med Rigsdagen, inden Loven endeligt vedtages, vil det jo være det rigtigste, naar Sagen nu skal drøftes i et Udvalg, at give Tilladelse til, at de paagældende Lodsejere over for Udvalget kan fremsætte deres Synspunkter og give Udvalget de Oplysninger, som kan være nødvendige, for at man kan skønne